

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 19 Μαΐου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 20

ΔΙ' ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)
ΤΟ ΑΠΡΟΠΤΟΝ

— Πολὺ καλὰ! ἄρα φύγω ἀπὸ ἐδῶ, μετὰ μισὴν ὥραν, ὅτ' περάσω ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον.

— Ἡ ἔξοχότης σας, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, ὁ ἀναβή ἴσια εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, καὶ ἐκεῖ ὅτ' κτυπήσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀριθμοῦ 85.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε ἀναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν του.

Ἦν ἔτι ὁ ἄγνωστος κύριος ὅτ' ἤθελε νὰ τον συμβουλευθῇ διὰ καμμίαν δικαστικὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐπειδὴ εἶχε πάρα πολλὰς ἐργασίας ἐκείνας τὰς ἡμέρας, δὲν ᾔσθάνετο καμμίαν ὀρεξίν νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐντάμνωσιν τοῦ νέου αὐτοῦ πελάτου.

Ἐν τούτοις, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, διήλθεν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον, ἀνέβη καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 85.

— Ἐμπρός! εἶπε μία φωνή.

Εἰς τὸ δωμάτιον εὐρίσκετο ἓνας κύριος, ἓνας τζέντλεμαν, ὁ ὅποιος ἐσηκώθη ἀμέσως. Ἐστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον, εἰς τὸν ὅστις τὸ πρόσωπόν του ἔμενεν εἰς τὴν σκιάν, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βῶρκε ἐφωτίζετο ὀλόκληρον.

Ὁ δικηγόρος ἐπροχώρησε καὶ ἐσυστήθη:

— Εἶμαι ὁ κ. Βῶρκε, εἶπε.

Ἄλλ' ὁ ξένος τὸν ἐκύταξε μὲ ὄφρος τόσῳ παράδοξον, ὥστε ὁ κ. Βῶρκε ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ Ξενοδοχείου σας ἤλθε καὶ μου εἶπεν ὅτι ἓνας κύριος εἰς τὸν ἀριθμὸν 85, ἐπιθυμεῖ νὰ με ἰδῇ. Μήπως κάμνω κανένα λάθος;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ ξένος μὲ τόνον βλῶς· διόλου στομφώδη, δὲν κάμνετε λάθος.

— Ἐφοβήθηκα μήπως συνέδη καμμίαν παρεξήγησιν.

— Ὁχι, δὲν συνέδη παρεξήγησιν.

Ὁ κύριος Βῶρκε ἤρχισε νὰ πορῇ... Διὰ τὸν ἐκάλει αὐτὸς ὁ τζέντλεμαν; Ὁχι· βέβαια μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τον ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον! Ἀλλὰ τότε λοιπὸν διὰ τὴν ἐσπευδε νὰ ἐξηγηθῇ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄγνωστος ἐπέμεινε νὰ σιωπῇ:

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ θεὸς Ἀρχης, εἰς

τί εἰμπορῶ, κύριε, νὰ σας χρησιμεύω; Ἐνυπῆρχε κάποια δυσαρέσκεια εἰς τὸ ὄφρος του; ἄλλ' ὁ ἄλλος προσεποιήθη ὅτι δὲν τὴν ἐνόησεν:

— Εἴσθε ὁ κύριος Βῶρκε, εἶπε τέλος μὲ τὴν ἰδίαν βαθεῖαν καὶ στομφώδη φωνήν. Ὁ κύριος Ἀρχιδάλδος Βῶρκε, κατοικῶν εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσοῦλλιαμ.

Καὶ ἀποτόμως προσέθεσε:

— Πῶς εἴσθε; Φαίνεσθε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν σας!

— Καλὰ, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπεκρίθη ὁ θεὸς Ἀρχης, ὁ ὅποιος ἤρχισεν ἀληθινὰ νὰ φοβῆται ὅτι ὁ ξένος ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἐντελῶς σώας τὰς φρένας.

— Ὅτ' ἔχετε, ὑποθέτω, κανένα σπουδαῖον λόγον, διὰ νὰ με ζητήσετε.

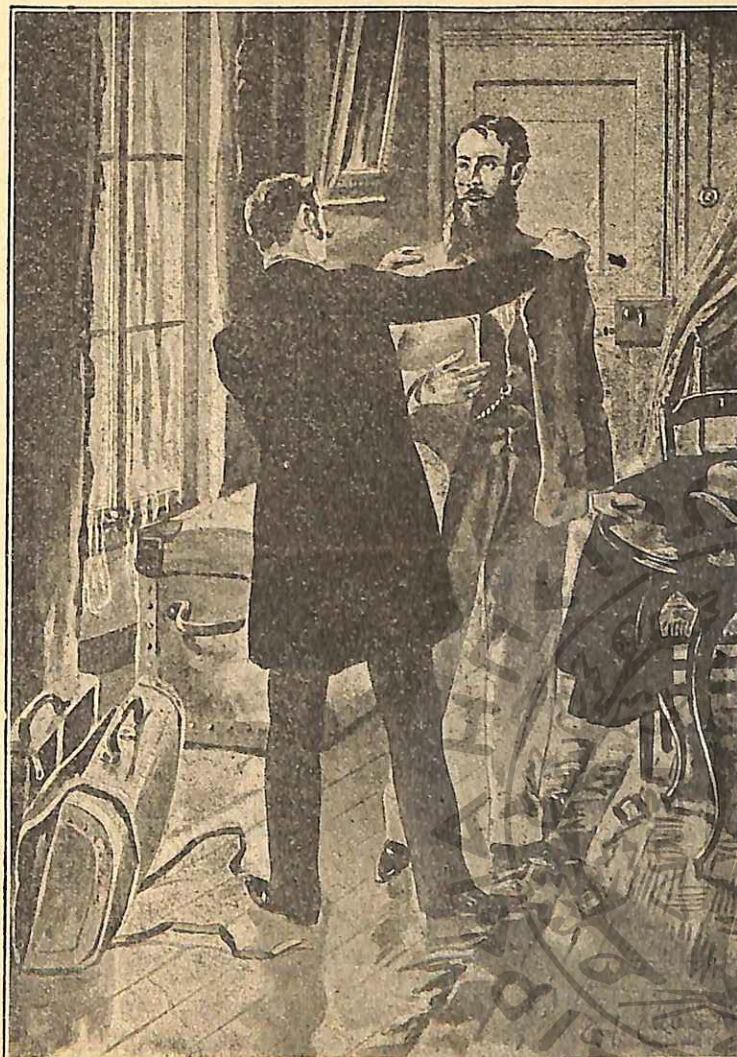
— Ναί, ναί, καὶ πολὺ σπουδαῖον μάλιστα. Ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σας τον ἐξηγήσω τώρα ἀμέσως. Φοβοῦμαι μήπως σας προξενήσω συγκλίνησιν.

— Δὲν συγκινούμαι εὐκόλῃ, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε ψυχρῶς ὥστε δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε.

— Ὅτ' σας δοκιμάσω.

— Μὰ, σας παρακαλῶ! ἂν ἐρχεσθε ἀπὸ ταξίδι καὶ δὲν αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας πολὺ καλὰ, εἰμπορῶ νὰ σας δώσω τὴν διεύθυνσιν καλὸν ἰατροῦ... Ἀλήθεια, μήπως μ' ἐκάλεισατε, νομίζων ὅτι εἶμαι ἰατρός;

— Καθόλου, εἶπεν ὁ ξένος, συγκαταῶν μετὰ βίας τὸν γέλωτα, καθόλου. Βλέπω ὅτι μ' ἐπήρατε διὰ τρελόν, εἰ;

« Ὁρμησε, τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους... » (Σελ. 158, στήλ. 6.)

— "Οχι δά, θεός φυλάξοι! ἀπήντησεν ὁ κ. Βῶρκε εὐγυνῶς. Ποτὲ δὲν μου ἐπέραςε τοιαύτη ιδέα. Ἀλλὰ τέλος πάντων, δὲν θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μου εἰπῇτε τί με θέλετε ;

— Χρόνια καὶ χρόνια ἔχω νὰ ἰδῶ τὸ Δουβλῖνον ! ὑπέλαβεν ὁ ξένος.

— Ἀ, ὥστε ἤλθατε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ;

— Ναί, εἶμαι Ἰρλανδός.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐκπλήττει. Οἱ Ἰρλανδοὶ πηγαίνουν εἰς τὰς πλέον μακρινὰς χώρας. Εἶνε μεγάλοι ταξιδιωταὶ οἱ συμπατριῶταί μας.

— Καὶ διατί ὑποθέτετε ὅτι εἶμαι ταξιδιωτὴς καὶ ὅτι ἐρχομαι ἀπὸ χώρας μακρινῆς ; ἠρώτησεν ὁ ξένος. Αὐτὸ συμβαίνει πραγματικῶς. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα ἀπὸ ποῦ το ἐνόησατε.

— Συγγνώμην, ἀλλὰ . . . τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὸ μῆκος τῆς γενειάδος σας, ἀπὸ τὸ κόψιμον τῶν φορεμάτων σας, καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ μ' ἐπροσκαλέσατε, τὸν κάπως . . . ἀσυνεῖθιστον, ὅς τον εἴπωμεν.

Ὁ ξένος ἤρχισε πάλιν νὰ γελά. Μὴ μετακινήσῃς κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας, ἐξηκολούθει νὰ στρέφῃ τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον, ὥστε ὁ κ. Βῶρκε δὲν εἶχε κατορθῶσαι ἀκόμη νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του. "Εβλεπε μόνον μίαν μακροτάτην καὶ πυκνοτάτην μαύρην γενειάδα. "Επειτα, ἐπειδὴ ὁ ἄγνωστος ἐξηκολούθει νὰ γελά χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ὁ θεὸς "Αρχῆς, τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπομονὴ ἤρχισε νὰ ἐξαντλήται, ἔκρινεν ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀπέλθῃ.

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔχετε νὰ μου εἰπῇτε τίποτε ἄλλο, προσέθεσε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας χαιρετήσω.

Ὁπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ στραφῇ, ὑποθέτων ὅτι ὁ ἄλλος δὲν θὰ τον ἄρῃ νὰ φύγῃ, καὶ θέλων νὰ τον ἐξαναγκάσῃ οὕτω νὰ ἐξηγηθῇ.

Τὸ στρατήγημά του ἐπέτυχεν, διότι ὁ ξένος ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὡς διὰ νὰ τον σταματήσῃ.

Ἀλλὰ, ἀντὶ νὰ δώσῃ τὴν ἐξηγήσιν ποῦ ἐπερίμενεν ὁ κ. Βῶρκε, ἔξαφνα ἄρχισε νὰ τραγοῦδῃ μὲ φωνὴν διαυγῇ καὶ ἀρμονικὴν τὴν ἐξῆς στροφὴν :

Μαύρισε κῆμα τὸν ἀφρὸν
καὶ σείς βουνὰ τὸ χιόνι,
γιατ' ἤλθε βαρυνχέμωνιά,
καὶ δὲ λαλεῖ τ' ἀηδόνι.
Τ' ἀηδόνι ποῦ τραγοῦδοιεν
εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν ῥάχην,
κλάψτε βουνὰ καὶ βράχοι,
τ' ἀηδόνι δὲ λαλεῖ...

Ἀλλὰ, ὅσον παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ ἂν ἦτο τὸ ἄσμα, ἀκόμη παραδοξότερον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον παρήγαγε.

Θὰ ὑποθέσετε ἴσως, καὶ ὅχι ἄνευ λόγου, ὅτι ὁ κ. Βῶρκε, πεπεισθεὶς ἐντελῶς

περὶ τῆς τρέλλας τοῦ δυστυχῆς ξένου, ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου καὶ νὰ τὴν συστήσῃ νὰ προσέχῃ καλὰ τὸν τζέιντλ ἐν τῷ ἀριθμοῦ 85, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ σώας τὰς φρένας. "Επειτα ἀφ' οὗ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ διεσκέδαζε τὴν Ρόζαν καὶ τὴν "Ελλην, διηγούμενος τὰ κατὰ τὸν θεῖόν τὸν αὐτὸν τζέιντλ ἐν τῷ ἀριθμοῦ 85, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπροσκάλεσε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τον βεβαιώσῃ, ὅτι φαίνεται λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγίαν του, καὶ διὰ νὰ του ψάλλῃ ἓνα τραγοῦδι γιὰ βράχους καὶ γι' ἀηδόνια.

"Οχι, τίποτε ἀπὸ αὐτά ! Ὁ θεὸς "Αρχῆς ἔμενεν ἀκίνητος, μὲ στόμα ἀνοιχτόν, μὲ μᾶτια ὀλνόνικτα, κυττάζων τὸν ξένον κατὰπληκτος, ἐνός. "Επειτα ὥρμησε, τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους καὶ, ἀναγκάσας αὐτὸν νὰ στραφῇ πρὸς τὸ παράθυρον, παρετήρησε μὲ ἀγωνίαν τὸ πρόσωπόν του.

— "Οχι ! ὅχι ! ἀνέκραξε, ἀδύνατον . . . εἶνε ἀδύνατον !

Συγχρόνως ἔγινε κάτωχρος, πελιδνός, ἐκλονίσθη, καὶ βεβαίως θὰ ἐπιπτε κατὰ, ἂν ὁ ξένος δὲν τον συνεκράτει.

— Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι ! ἐπιθυρῶ αὐτὸς. Ἐγὼ ποῦ ἐπρόσεχα τόσον νὰ μὴ τον τρομάξω . . . νὰ τοῦ το φέρω μὲ τρόπον . . .

— Μὰ ποῖος εἶσθε λοιπόν ; ἀνέκραξεν ἐπιτέλους ὁ κ. Βῶρκε, συνερχόμενος καὶ ἐξετάζων τὸν ξένον μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη προσοχήν.

— Πῶς, "Αρχῆς, ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, δὲν ἀναγνωρίζεις πλέον τὸν Δόνουγον ;

— Ὁ Δόνουγος ἀπέθανε . . . εἶσθε σεις ; . . . εἶνε δυνατόν ; . . . Ὁ Δόνουγος . . .

— Δὲν ἀπέθανε. Ὡ, "Αρχῆς, "Αρχῆς !

— Ὡ Δόνουγε, Δόνουγε !

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐθλίψαν ἀλλήλους εἰς τὰς ἀγκάλας των, χύνοντες δάκρυα χαρᾶς, καὶ ἐφιλήθησαν, ὅπως ἐστὶ παλὰ των χρόνων.

Πρέπει τώρα νὰ μάθετε, ὅτι τὸ ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἐτραγοῦδῃσε πρὸ ἐλίου ὁ Δόνουγος, ἦτο τὸ ἀγαπημένο τραγοῦδι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τὸ ὁποῖον τότε ἐτραγοῦδοιεν συχνότατα. Διὰ τοῦτο καὶ τώρα δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ το τραγοῦδῇ, διὰ νὰ ἰδῇ κατὰ πόσον θὰ το ἐνεθυμῆτο ὁ ἀδελφός του.

Πόσα πράγματα εἶχον νὰ εἰπουν οἱ δύο ἄνδρες κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ὥραν τῆς συναντήσεως, τὴν τόσον γλυκεῖαν δι' αὐτούς !

— Ἐχασα πᾶν ὅ,τι εἶχα προσφιλέστερον εἰς τὸν κόσμον, εἶπεν ὁ Δόνουγος. Εἰς τίποτε δὲν εἶχα ἐπιτύχῃ. Τότε κατέφυγα εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Αὐστραλίας, ἀδιάφορος δι' ὅλους καὶ δι' ὅλα. "Επειτα ἡ τύχη ἐγύρισεν. Ἐκαμα περιουσίαν καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω τέλος πάν-

των εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Ἰρλανδίαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος θὰ εὐρίσκειτο ἐδῶ διὰ νὰ μου εὐχρηθῇ τὸ «καλῶς ἦλθες».

Ἐδῶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐθλίψαν τὰς χεῖρας των ἐγκαρδίως.

— Ἐχασες πᾶν ὅ,τι εἶχες προσφιλέστερον, ἐπανέλαβεν ὁ θεὸς "Αρχῆς, το-νίζων ἰδιαιτέρως τὴν λέξιν πᾶν, ἀλλὰ χωρὶς ὁ Δόνουγος νὰ δώσῃ προσοχήν.

— Ναί, τὰ ἔχασα ὅλα ! . . . Ὡ "Αρχῆς, δὲν ὑπῆρξα εὐτυχής. Πρῶτα ἔχασα τὴν γυναῖκα μου, τὴν καλλίτερην γυναῖκα τοῦ κόσμου, καὶ ἔπειτα ἔχασα τὴν λατρευτὴν μου κόρην. Σοῦ τὴν εἶχα στείλῃ, "Αρχῆς, διότι ἐνόμιζα ὅτι θ' ἀποθάνω. Εἶχα τυφοειδὴ πυρετόν, καὶ ὅταν ὡς ἐν οὐνόματός ἐγίνα καλὰ, ἔμαθα ὅτι τὸ ἀτύχῳ πλοῖον ἐναυάγησε καὶ ὅτι δὲν ἐσώθη κα-νείς. Τότε, ἀπελπισμένος, ἀπογοητευ-μένος, ἔκαυσα χωρὶς καὶ νὰ τα διαβάσω τὰ γράμματα ποῦ μου εἶχαν στείλῃ, καὶ ἔφυγα νὰ κρύψω τὴν δόνην τῆς ψυχῆς μου μακρὰν τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Ἀλλ' ὁ καιρὸς κάμνει θαύματα καὶ ἐπου-λῶνει ὅλας τὰς πληγὰς. Δι' αὐτὸ μὲ βλῆπεις ἐδῶ χαρούμενον, ποῦ ἐπέστρεψα τέλος εἰς τὴν πατρίδα.

Ὁ θεὸς "Αρχῆς δὲν ἐτολμαῖσε νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ ἀποτόμως, ὅτι ἡ λατρευτὴ του κόρη ἔζη, ὅτι εἶχεν ἀναπτύχθῃ, ὅτι εἶχε γίνῃ χαριτωμένη νεάνις, διὰ τὴν ὁποῖαν βεβαίως ὁ πατέρας τῆς ὅα ὑπερφανεύετο. "Ηθελε νὰ τὴν κάμῃ μὲ τρόπον, νὰ τον ἀφίσῃ νὰ μαντεύσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, νὰ τον ἀπαλλάξῃ ἂν ἦτο δυνατόν ἀπὸ τὴν βιαίαν συγκί-νησιν ἑμκαίριζε δὲ τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Ρόζας, —εὐτυχὴ σύμ-πτωσιν, ἡ ὁποία ὅα τῷ ἐπέτρεπε νὰ προ-παρασκευάσῃ σιγὰ τὸν πατέρα τῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς συναντήσεως.

— Πᾶμε λοιπόν εἰς τὸ σπίτι. Ἐχω πολλὰ πράγματα νὰ σου διηγηθῶ, πολὺ περισσώτερα ἀφ' ὅσα μπορεῖς νὰ ὑποθέ-σις. ἤρκεσθι νὰ εἰπῇ πρὸς τὸν Δόνουγον.

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀπῆλθον ἐν τοῦ ξενοδοχείου εὐθυμοί, καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Πλατεῖαν Φιτισοῦλλιαμ.

Φθάσαντες εἰς οἰκίαν, ἀνῆλθον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ὁ Λάρρης πρὸ ἐλίου εἶχεν ἀνάψῃ τὸ πολυφῶτον.

Ἡ "Ελλην, μὲ φόρεμα λευκόν, ἀνεγί-νωσκεν ἀκόμη τὸ βιβλίον τῆς, ἔχουσα τὸ σθεαρόν της πρόσωπον, φωτισμένον ὅλον.

Ὅταν εἰσῆλθον οἱ δύο ἄνδρες, ἀνῆγει-ρε τοὺς ὥραίους ρεμβώδεις ὀφθαλμούς της καὶ τοὺς προσήλωσε μ' ἐκπλήξιν ἐπὶ τοῦ ξένου. Μόλις ὁ Δόνουγος Βῶρ-κε τὴν εἶδε, καὶ ἀμέσως ὥρμησε πρὸς αὐτήν.

— Ἡ "Ελλην ! . . ἀνέκραξε.

— Ἡ "Ελλην ! Πῶς, τὴν γνωρίζεις λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ θεὸς "Αρχῆς, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ τὰ ὅσα του.

— Αὕτῃ εἶνε χωρὶς ἄλλο, αὕτῃ εἶνε !

ἀνέκραξεν ὁ Δόνουγος, φέρων τὴν χεῖ-ρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ στρεφόμενος ἀγωνιώδως πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Εἶνε ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς μητρὸς της !

— Ἐξηγήσου ! εἶπεν ὁ κύριος Βῶρ-κε, κυττάζων τὸν ἀδελφόν του κατὰ πρό-σωπον.

— Τί νὰ ἐξηγηθῶ ; . . Εἶνε σοῦ ἐπα-ναλαμβάνων ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς μητρὸς της.

— Μὰ ποία ἦτο ἡ μητέρα της ; ἠρώ-τησεν ὁ κύριος Βῶρκε, βαλόντατα συγκε-κινημένος, μπορεῖς νὰ μου εἰπῇς τίνας εἶ-νε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι ;

— Τίνας εἶνε ; Δικό μου ! . . . Διὰτί, ἀδελφέ, δὲν με εἰδοποιήσεις ; . . Ἡ μη-τέρα της ἦτον ἡ προσφιλέστη μου σύζυγος, καὶ τῆς ὁμοιάζει καταπληκτικῶς εἰς ὅλα, ἂν καὶ ἡ μακαρίτισσα ἔλεγε συχνὰ ὅτι τὸ παιδί εἶχε μᾶλλον τὰ μᾶτια μου, προσέθεσε μ' ἑλαφρὸν μειδίαμα.

Ἡ "Ελλην εἶχε σηκωθῇ, ὡρὰ καὶ τρέ-μουσα, ὅταν ἤκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις. "Επειτα ἐτρέψε πρὸς τὸν ξένον καὶ ἔδρα-ξε τὴν χεῖρα του.

— Εἶσθε ὁ πατήρ μου . . . ἀνέκραξε μ' ἑκφρασιν τρυφερότητος ὁμοῦ καὶ χαρᾶς.

Ἐκεῖνος τὴν ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐκάλυψε μὲ φιλήματα, ἡ δὲ "Ελλην ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, δοκιμάζουσα αἶθμα ἐπανα-παύσεως καὶ εὐτυχίας ἀγνωστον εἰς αὐ-τὴν ἕως τότε.

— Μὰ δὲν εἶνε αὕτῃ ἡ κόρη σου ; εἶνε ἡ Ρόζα ! ἀνέκραξεν ὁ θεὸς "Αρχῆς, εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἐκπλήξεως.

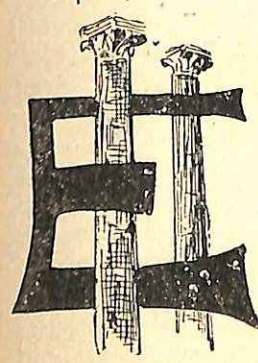
— Ποία Ρόζα ; δὲν ξέρω ἐγὼ καμμίαν Ρόζα ! ἀπήντησεν ὁ Δόνουγος μὲ τὴν μεγαλητέραν βεβαιότητα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΙΝΑΝ τὴν παρε-
λοῦσαν Κυρια-
κὴν καὶ οἱ προ-
αγγελθέντες Ἀ-
γῶνες τῶν Σχο-
λείων τῆς Πελο-
ποννήσου, εἰς τὴν
Ὀλυμπίαν. Δὲν
ἤμπόρεσα δυστυ-
χῶς νὰ παρευρε-
θῶ, καὶ δὲν εἶμαι
σήμερον εἰς Θέ-
σιν νὰ σὰς τοὺς περιγράψω, ὡς ἐπεθύ-
μουν, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως. Φαντάζομαι
ἔμως, καὶ θὰ φαντάζεσθε καὶ σεις, πόσον
μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν ἦτο τὸ
θέαμα εἰς τὸ ἐνδοξὸν ἐκεῖνον Στάδιον, εἰς
τὴν ἱερὰν Ἀλτιν, ὅπου τὸ πάλαι ἐγίνον-

το οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ! Ἀφ' οὐν-
σθησαν ἐκεῖ ὅλοι αἱ μεγάλοι ἀναμνήσεις
τοῦ παρελθόντος, καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀ-
πειροπληθῶν θεατῶν ἐπαλλον ἐξ ἐνθου-
σιασμοῦ καὶ ἐλπίδος, ὅταν εἶδον παρε-
λαύνοντας, ὡς ἄλλους ἀθλητάς, τοὺς μα-
θητάς των σχολείων, τοὺς εὐστατεῖς καὶ
ἀλκίμους. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἐπρο-
ξένησαν οἱ μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων Πα-
τρῶν καὶ Πύργου, εὐσωμοὶ καὶ ρωμαλέ-
οι ἔφηβοι, ἐξόχως γυμνασμένοι, οἱ ὁποῖ-
οι ἐτύγγανον παντοῦ θερμότητων ἐκδη-
λώσεων συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ. Ἀλ-
λὰ καὶ τῶν ἄλλων σχολείων οἱ μαθηταὶ
δὲν καθυστέρησαν, ἀνωμολογήθη δὲ γε-
νικῶς ἡ ἐπιτυχία τῶν Ἀγῶνων τῆς Ὀλυμ-
πίας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ὥρατοι μόνον
ὡς θέαμα, ὡς σύμβολον ἀναστάσεως τῶν
ἀρχαίων Ἀγῶνων, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖγμα
ἀπὸ τῆς γυμναστικῆς ἐπιδόσεως καὶ προ-
όδου.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν Ἀγῶνων, ὁ
Ἵπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Στάης ἐξε-
φώνησε λόγον. Εἰς πολλὰς περιστάσεις,
ὁ κ. Στάης ἀνεδείχθη ἐξοχος πατριωτικὸς
ρήτωρ ἄλλ' ὁ λόγος, διὰ τοῦ ὁποῦ
ἐχαίρεισε τοὺς Ἀγῶνας τῆς Ὀλυμπίας.
ἦτο ὁ ὥραιότερος ὅλων, καὶ ἔκαμε πολὺ
μεγάλην ἐντύπωσιν. Συνεκινήθησαν καὶ
ἐνθουσιάζοντες ἐξ αὐτοῦ ὅχι μόνον ὅσοι
τὸν ἤκουσαν εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τόπον,
ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὸν ἀνέγνωσαν κατόπιν
εἰς τὰς ἐφημερίδας. Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν βέ-
βαια θὰ τον ἀνεγνώσατε. Ἀλλ' ἐπειδὴ
ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι φίλοι μας — περισ-
σότεροι ἴσως αὐτοί, — οἱ ὁποῖοι δὲν βλέ-
πουν ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, θὰ μεταφέρω
ἐδῶ μερικὰ ἀποσπάσματα, βέβαιος ὅτι
καὶ οἱ ἀναγνώσαντες τὸν λόγον τοῦ κ.
Ἵπουργοῦ, θὰ τἀναγνώσουν καὶ πάλιν
εὐχαρίστως.

Μετὰ τὸ προοίμιον, περὶ τῆς ἀρχαίας
Ὀλυμπίας καὶ τῆς σημασίας τῶν Σχο-
λικῶν Ἀγῶνων, ὁ κ. Στάης εἶπεν :

« Οἱ σήμερον τελούμενοι σχολικοὶ
ἀγῶνες τῶν τέκνων τῆς ἀναγεννηθείσης
Ἑλλάδος, εἶνε ἡ πρώτη μετὰ τῶν αἰώνων
αἰῶνας ἀμύδρα ἀκτὶς φωτός, ριπτομένη
ἐπὶ τῶν συντριμμάτων τῆς Ἀλτσεως,
τὴν ὁποῖαν κατηύγαγε τόση αἴγλη, τόση
ἀσύλληπτος σήμερον λάμψις, κατὰ τοὺς
καλοὺς τῆς Ἑλλάδος χρόνους. Ἀλλὰ
τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων θὰ δεχθῇ εὐ-
μενῶς τὴν πενιχρὰν ταύτην πρὸς τὴν
δόξαν τῶν θυσιῶν θὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν τα-
πεινὴν ταύτην ἀπαρχὴν τῶν προσπα-
θειῶν ἡμῶν, ὅπως καλλιεργήσωμεν παρὰ
τὸ Κρόνιον καὶ τὸν Κλάδεον τὸ ἑδαφὸς
νέων ἀγῶνων, ὅπως ἐπιδιώξωμεν τὴν δη-
μιουργίαν Ὀλυμπιονικῶν, ἀνταξίων ἐκεῖ-
νων, τῶν ὁποίων τὴν νίκην ἀπηνάτι-
ξεν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ταύτης γῆς, τοῦ Φει-
δίου, τοῦ Ἀλκαμένους, τοῦ Πραξιτέλους,
τοῦ Παυσανίου τὸ γλύφοντων. »

Κατωτέρω, περὶ τῶν νεαρῶν Πελο-

ποννησίων, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἔσχον τὴν
τιμὴν νάγωνισθῶν εἰς τὸ Στάδιον τῆς
ἀρχαίας εὐκλείας, ὁ κ. Στάης εἶπεν :

« Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὐδὲ καὶ πανελλή-
νιοι εἶνε οἱ πρῶτοι οὗτοι σχολικοὶ ἐν
Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνες, καὶ ὅτι τούτων μόνον
μείρακες καὶ ἔφηβοι Πελοποννήσιοι με-
τέχουσιν. »

« Ἀλλ' ἡ προνομικὴ αὕτη τιμὴ τῆς
ἀναστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων,
δικαίως ἐπεφυλάσσετο εἰς τὰ τέκνα τοῦ
δραστηρίου, τοῦ ρέκτου, τοῦ φιλέργου
λαοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ παραγωγικὴ ἐργα-
σία, ὅντως ἐργασία ἐθνικὴ, ἀποτελεῖ τὸ
ἰσχυρότερον τῆς χώρας οἰκονομικὸν ἔρει-
σμα » τιμὴ ἄλλως τε εὐλογος καὶ δικαία
καὶ ἀπὸ τῆς ποιητικῆς ἀπόψεως τῶν
ἀπωτέρων τῆς Ὀλυμπίας μύθων, ἀφ' οὗ ὁ
μέγας τοῦ Πελοποννησιακοῦ λαοῦ γενάρ-
χος, τοῦ Οἰνομάου ὁ νικητὴς, ὁ λαβὼν
πολύτιμον γέρας τὴν Ἰπποδάμειαν, ὑπῆρ-
ξεν ὁ πρῶτος ἐπίσημος Ὀλυμπιονίκης
καὶ τῶν θεσπεσίων ἀγῶνων ἀνακαινι-
στής. »

Τοῦ θαυμασίου τούτου λόγου ὁ ἐπίλο-
γος ἔχει ὡς ἐξῆς :

« Καὶ ἤδη πρὸς σέ, ὦ νεότης Ἑλλη-
νική, πρὸς σέ, τῆς Πατρίδος τὸ φωτεινὸν
μέλλον, στρέφω τὸν λόγον. »

« Οἱ πρὸ μακρῶν αἰώνων πρόδρομοί
σου εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους ἀγῶνας,
ὡμυνον πρὸ τοῦ ἀγᾶλματος τοῦ Ὀρκίου
Διός. »

« Ἄλλον ὅρκον, ὅρκον ἐνδιάθετον
ὑμεῖς, νέοι Ἑλληνες Χριστιανοί, ὁμό-
σατε ἐν τῷ ἱερῷ τῶν νεαρῶν ὑμῶν καρ-
διῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ παντοδυνά-
μου Θεοῦ. Ὅρκον ἀγάπης θερμῆς πρὸς
τὴν Πατρίδα, ὅρκον ὅτι χρηστοὶ πάν-
τοτε, φίλεργοι, ἐπιμελεῖς, ἐχόμενοι τῶν
πατρῶν μετὰ σεβασμοῦ καὶ λατρείας,
θέλετε ἐργασθῇ ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν
υποδειγμάτων τῶν προγόνων, ὅπως προ-
σιμασθε διὰ τὴν Πατρίδα μέλλον ἀντά-
ξιον τοῦ μεγάλου αὐτῆς παρελθόντος. »

« Καὶ ἤδη, χωρεῖτε πρὸς τοὺς ἀγῶ-
νας τοὺς εὐγενεῖς. Τῆς Ὀλυμπίας οἱ
κότινοι, θαλεροί, ὡς πάντοτε, θὰ στέψουν
τὰ παιδικὰ μέτωπά σας, ὑπὸ τὴν σκιάν
τῶν ἀοράτων πτερυγῶν τῆς Νίκης. »

Καὶ πράγματι, θαλεροὶ στέφανοι καὶ
κλάδοι κοτίνου μὲ κυανὰς ταινίας ἐδό-
θησαν ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν
Ἀγῶνων τούτων, οἱ ὁποῖοι θὰ μείνουν
ἀλησμόνητοι, καὶ τολμὰ νὰ εἰπῶ ἱστορι-
κοί, ἂν θὰ ἔχουν τὴν συνέχειαν, τὴν ὁποῖαν
ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ὅλοι.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΦΙΛΑΣ!

Ἡ μικρὰ Σοφία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον δύσθυμος, καταλυπημένη. Μόλις ἀντίκρουσε τὴν μητέρα της, ἀμέσως ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ ἐρώναξεν:

— «ὦ, μαμμά, τί μεγάλη λύπη πού ἔχω!... Ναί, χρυσή μου μαμμάκα, εἶμαι πολὺ, πολὺ λυπημένη! Δὲν ἔχω πειὰ φίλας!

Καὶ κλαίει, κλαίει.

Ἡ μητέρα της τὴν θωπεύει, προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ της λέγει:

— Παῦσε τὰ κλάμματα καὶ πέ μου τὴ λύπη σου... Τί σου συνέβη λοιπόν;

— «ὦ, μαμμά! εἶμαι πολὺ-πολὺ λυπημένη ἐπαναλαμβάνει εἰς ἀπάντησιν ἡ μικρὰ Σοφία.

— «Ε, καλὰ! εἶσαι λυπημένη; μὰ δὲν θά μου πῆς λοιπὸν τὴν αἰτίαν; χωρὶς νὰ εἰξεύρω, τί θέλεις κ' ἐγὼ νὰ σου εἰπῶ; πῶς νὰ εὐρωμεν τρόπον νὰ διορθωθῇ τὸ κακόν;

Καὶ ἡ Σοφία, μετὰ πολλὰ, ἀποφασίζει νὰ ἐμὴλῃσῃ:

— Νά, λέγει, σήμερον 'στὸ Σχολεῖον, καμμία συμμαθήτριά μου δὲν θέλησε νὰ παίξῃ μαζί μου. . . Ἦταν 'στὴν αὐλὴν καὶ ἐπαίξαν, τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος. Ἦθελαν κ' ἐγὼ νὰ παίξω μαζί των. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμνα νὰ τας πλησιάσω, ἐκείναι ἐφευγαν μακρύτερα, καὶ μου ἔλεγον: «Δὲν σε θέλουμε! δὲν σε θέλουμε!» ὦ, μαμμά μου! πάει, δὲν ἔχω πειὰ φίλας!

— Ὅχι, ἔχεις λάθος, ἀπεκρίθη ἡ μητέρα τῆς Σοφίας, νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι αἱ συμμαθήτριά σου σὲ ἀγαποῦν ἀκόμη. Θέλεις ὅμως νὰ σου εἰπῶ διατί δὲν ἤθελαν νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ παιχνίδι των;

Ὡς ἐν θαύματος, τὰ δάκρυα τῆς Σοφίας ἔπαυσαν. Ἐστάθη, περίεργος νὰ κούσῃ τί θά της ἔλεγεν ἡ μαμμά της.

— Ναί, μαμμά, θέλω. Πέ μου το.

— Νά, γιὰτί. Σοῦ ἀρέσει πάντοτε νὰ νικήγῃς καὶ νὰ ἐναντιώσῃς, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἐλάνθωμα, ἴσως χωρὶς νὰ το θέλῃς καὶ σὺ, ἐνοχλεῖς δυσχερεστεῖς τὰς φίλας σου. Θέλουν ἔξαφνα νὰ παίξουν τυφλομύγαν; ὅχι! ἐσὺ θέλεις κρυφτό.

Θέλουν νὰ παίξουν τὴν σφαῖραν; ὅχι! ἐσὺ προτιμᾷς τὸ σχοινάκι.

«Δὲν εἶσαι ποτὲ σύμφωνη μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ παίξετε, — αὐτὸ τὸ παρετήρησα πολ- λάκις, — ὅλη ἡ ὥρα περνᾷ μὲ συζητήσεις, τί παιχνίδι νὰ παίξετε. Καὶ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ εἶσαι σὺ; μὲ τὸς αἰωνίας σου ἀντιλογίας.

Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ σε πέρνουν 'στὴ συντερορία των; Παντοῦ προξενεῖς σύγχυσιν καὶ ταραχὴν. Εἰς ὅποιον λέγει ναί, σὺ ἀποκρίνεσαι ὅχι' εἰς ὅποιον λέγει ὅχι, σὺ ἀποκρίνεσαι ναί. Εἴσαι, καθὼς λέγουν, τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας.

«Ἐπειτα, ἔμαθα καὶ κάτι ἄλλο διὰ σέ. Κρύπτεις τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια τῶν συμμαθητρίων σου, διὰ νὰ γελᾷς ὕστερα πού θά τα γυρεύουν... Σκορπᾷς τὰς βελόνες των, ἀνακατεύεις τὰ κουδάρια των, φέρνεις ἄνω-κάτω τὰ ἐργόχειρά των, διὰ νὰ διασκεδάξῃς ἔπειτα μὲ τὸν θυμὸν πού τας πιάνει, ὅταν βλέπουν τὴν ἀκαταστασίαν ἐκείνην.

«Ὅχι, ὅχι. Σοφία μου, δὲν κάμνεις καθόλου καλὰ μὲ τέτοιους τρόπους, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔχῃς φίλας; Νὰ εἶσαι καλὴ καὶ εὐγενὴς πρὸς τοὺς ἄλλους, νὰ μὴν ἀντιλέγῃς, νὰ μὴ τους πειράζῃς, καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι αἱ μικραὶ σου φίλαι θά σε δέχωνται πάλιν εἰς τὴν συντροφίαν των, καὶ θὰ παίξῃς μαζί των ὅπως πρῶτα.

(J.—H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'. (Συνέχεια). Εἰς τὴν ΠΟΛΙΧΝΗΝ ΑΤΟΥΡΗΝ

Ὁ καιρὸς διητηρεῖτο καλός, ὁ ἀνεμος ἰσχυρὸς καὶ οὐριος. Μακρὸν διεγράφοντο τὰ βουνὰ ἐκεῖνα τῶν δύο ὄχθων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συσφίγγεται τὸ δεινὸν ρεῦμα τῆς Ατουρή.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ νῆσος Βιδορὸλ διαιρεῖ τὸν ποταμὸν εἰς δύο βραχίονας, τὰ ὕδατα τῶν ὁποίων σχηματίζουν ρεῦματα ὀρηκτικώτατα. Συνήθως, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, οἱ βράχοι τῆς κοίτης ἀποκαλύπτονται, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ διέλθῃ πλοίαριον, ἂν δὲν μετα-

φέρῃ πρῶτα τὸ φορτίον του ἕως εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς νήσου.

Ἡ ἐργασία αὕτη, μακρὰ καὶ ἐπιπονος, δὲν ἐκρίθη ἀναγκαία αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ τὰ τρία πλοίαρια, ρυμουλκούμενα κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης διὰ τῆς ἐσπίλλας, κατῴρθωσαν νὰ υπερκάμψουν τὸ ἀκρωτήριον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκέρδισαν πολλὰς ὥρας, καὶ ὁ κανονικὸς πλοῦς ἐπανελήφθη ὅταν ὁ ἥλιος ἀνυψώθη ὀλίγας μόνον μοίρας ἄνωθεν τοῦ λόφου τοῦ Κατανιάπου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Τὴν πρωΐαν, ἠκολούθησαν εὐχερῶς τὴν ὄχθην, παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν λόφων, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐσταμάτησαν εἰς τὸ χωριδίον Πουέρτο-Ρεάλ, ἀποτελούμενον ἀπὸ ὀλίγας καὶ σχεδὸν ἀκατοικήτους καλύβας.

Ἐδῶ συνήθως ἐξάγονται αἱ ἀποσκευαὶ τῶν πλοιαρίων, αἱ ὁποῖαι μεταφέρονται διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν πολίχνην Ατουρήν, ἀπέχουσαν περὶ τὰ πέντε χιλιόμετρα. Καὶ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἐπιζητοῦν μετὰ σπουδῆς οἱ Γουαχίβοι, διὰ νὰ κερδίσουν μερικὰ πιάστρα. Ὅταν κλείσῃ μὲ αὐτοὺς ἡ συμφωνία, φορτώνονται εἰς τὴν ῥαχὴν τὰς ἀποσκευάς, καὶ οἱ ἐπιβάται ἀφίουν εἰς τοὺς ναῦτας τὴν ἐπίπνονον φροντίδα νὰ σύρουν τὰ πλοίαριά των διὰ μέσου τῶν στενῶν.

Τὰ στενὰ ταῦτα εἶνε εἶδος διώρυγος, ἀνοιγομένης μεταξὺ τῶν ἀποκρήνων βουνῶν τῶν δύο ὄχθων, μήκους δέκα χιλιόμετρων. Τὰ ὕδατα, στενοχωρούμενα ἐν τῷ μέσῳ τῶν βουνῶν, ὅπου τὰ ἐξωθεῖ ἡ κατωφερὴς ροὴ των, γίνονται μανιώδη. Ἀλλῶς τε δὲν ἔχουν τὴν διόδον ἐλευθέραν. Ἡ κλιμακοειδὴς κοίτη τοῦ ποταμοῦ φράσσεται ὑπὸ ποικίλων ἐμποδίων, τὰ ὅποια πολλαχού μεταβάλλουν τὸ ρεῦμα εἰς κατορράκτην. Βράχοι ἀνακλύπτουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, βράχοι ἔχοντες σχῆμα σφαιρικόν καὶ μόλις, θά ἔλεγε, ἰσορροποῦντες ἐπὶ τῶν βάσεών των.

Ἡ ρυμουλκίσις τῶν πλοιαρίων διὰ μέσου τῶν ἀπροσίτων τούτων στενῶν, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ ἐπιτρέπουν αἱ κλιματολογικαὶ συνθήκαι, εἶνε ἐργασία, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον καὶ πολὺν κόπον. Πρῶτα εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τα ξεφορτώσουν. Κανὲν πλοίαριον δὲν θὰ ἤδύνατο νὰ διέλθῃ, χωρὶς κίνδυνον νὰ χάσῃ τὸ φορτίον του. Εἶνε μάλιστα ἀπορίας ἄξιον πῶς εἰμπορεύον καὶ το κατορθώνουν, ἔστω καὶ ἀδαιανά, καὶ ἂν τὰ περισσότερα δὲν παρὰσύρονται ἢ δὲν συντριβῶνται, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν θαυμαστὴν δεξιότητα τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι τὰ διεκλύβουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δινῶν, τῶν καταρρακτῶν καὶ τῶν βράχων.

Τὰ τρία πλοίαρια λοιπὸν ἐξεφορτώθησαν. Διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πραγμάτων μέχρι τῆς πολίχνης Ατουρή, συννενοήθησαν μὲ τοὺς Γουαχίβους, οἱ ὁποῖοι

σχετικῶς δὲν ἐζήτησαν ὑπέρογκον ἀμοιβήν, ἀφ' οὗ ἄλλως τε θά τους ἐπληρώ- νετο καὶ εἰς εἶδος κατὰ μέγα μέρος, — εἰς ὑφάσματα, ὑαλινὰ, σιγάρα, ρακὴν κ.λ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι οἱ ἐπιβάται δὲν ἐνεπιστεύοντο τὰς ἀποσκευὰς των εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τούτους, διὰ νὰ τας μεταφέρουν μόνοι των εἰς τὴν Ατουρήν. Οἱ Γουαχίβοι δὲν εἶνε ἄξιοι ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης — κάθ' ἄλλο! — καὶ εἶνε φρόνιμον νὰ μὴ θέτῃ κανεὶς ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν χρηστέτητά των. Διὰ τοῦτο συνήθως συνοδεύουν τοὺς ταξιδιώτας, τοῦτο δὲ ἐγίνε καὶ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Πουέρτο-Ρεάλ εἰς τὴν Ατουρήν δὲν ὑπερβαίνει τὰ πέντε χιλιόμετρα, ἠδύνατο νὰ τὴν διανύσουν πεζῇ εἰς ὀλίγας ὥρας, μὲ ὅλην τὴν φασαρίαν τῶν ἀποσκευῶν, αἱ ὁποῖαι ἤσαν ἀρκεταὶ: σκευὴ, σκεπάσματα, βαλίτζαι, ἐνδύματα, ὅπλα, πολεμοσάβδια, ζωοτροφία, ἐργαλεῖα, συλλογαί, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ κτλ. Ἀλλ' ἡ δυσκολία δὲν ἦτο αὕτη. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ὅλ' ἠμποροῦσε νὰ περιπατήσῃ; Ἐνεκα τῆς πληγῆς του, μήπως ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν μεταφέρουν ἐπὶ φορείου εἰς τὸ χωρίον;

«Ὅχι! Ὁ ἀρχαῖος ὑπαξιωματικὸς δὲν το κατεδέχετο! Τί; μήπως ἦτο κανὲν γυναικάριον; Ἀπλοῦς ἐπίδεσμος εἰς τὸν ὦμον — καθὼς ἔλεγε, — δὲν θὰ τον ἐμπόδιζε νὰ κινῇ τοὺς πόδας του; ἄλλως τε ἡ πληγὴ του δὲν τον ἐπονούσε καθόλου, καὶ πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν, ὁ ὁποῖος ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὴν προσφέρῃ τὸν βραχιόνά του, ἀπεκρίθη:

— Εὐχαριστῶ, κύριε... περιπατῶ καλὰ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κανένα!

Ὁ Παῦλος ἔριψε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν ῥέμα, σημαίνον ὅτι τὸ καλὸν ἦτον ἡτὸ νὰ μὴ ἀντιλέγῃ εἰς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἔστω καὶ προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του.

Ὁ ὄμιλος ἀπεχαιρέτησε λοιπὸν τοὺς ναῦτας, ἀναλαβόντας νὰ σύρουν τὰ πλοίαρια διὰ τῶν στενῶν, οἱ δὲ κυβερνῆται Βαλδέζ, Μάρτος καὶ Παρσὰλ ὑπεσχέθησαν νὰ μὴ χάσουν οὔτε ὥραν καὶ νάναπτύξουν ὅλον τὸν ζήλόν των.

Οἱ ἐπιβάται ἀπῆλθον ἀπὸ Πουέρτο-Ρεάλ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ μεσημβρίας.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περιπατοῦν γρηγορά. Ἐπειδὴ εἶχον ἤδη προγευματίσῃ, ἠμποροῦσαν νὰ μὴ ἐπισπεύσουν τὸ βῆμα καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Ατουρήν πρὸ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος.

Ἡ ὁδός, ἡ μᾶλλον ἡ ἀτραπός, ἔβρινε κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Δὲν εἶχον ἀνάγκη νὰ τον διαπεράσουν, ἐπειδὴ τὸ χωρίον κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὄχθης. Δεξιᾶ ἠγείροντο τὰ κρηνομα βουνὰ, τῶν ὁποίων ἡ σειρά ἐπεκτείνεται μέχρι τῆς ἐξόδου τῶν στενῶν. Ἐ-

νίστε ἡ ἀτραπὸς ἐστένευε τόσο, ὥστε οἱ ταξιδιώται ἠναγκάζοντο νὰ προχωροῦν ὁ εἰς ὀπισθεν τοῦ ἄλλου. Προηγούντο, κατ' ὀλίγα βήματα, οἱ Γουαχίβοι κατόπι των ἤρχοντο οἱ κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας. ἠκολούθουν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ὁ Παῦλος Κερμῶρ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἀπετέλει τὴν ὀπισθοφυλακὴν. Ὅταν τὸ πλάτος τῆς στενωποῦ τὸ ἐπέτρεπεν, οἱ ταξιδιώται μας ἐβάδιζον ἀνὰ ζεύγη ἢ ἀνὰ τρεῖς. Ὁ Παῦλος, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εὐρίσκοντο τότε εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν.

Ἐτελείωσαν! ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Παῦλος Κερμῶρ εἶχον γίνῃ φίλοι. Ἐπρεπε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἶνε κανεὶς γέφυρα παράξενος καὶ γρουιάρης, διὰ νὰ βλέπῃ μὲ κακὸν ὄμμα τὴν φιλίαν τῶν δύο νέων...

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, μὲ τὸ πολῦτιμον κιθώτιον εἰς τὴν ῥαχὴν, ἐσταματοῦσιν ὁσάκις κανὲν φυτόν ἐκείνη τὴν προσοχὴν του. Οἱ σύντροφοί του, προπορευόμενοι, τὸν ἐκάλουν ἐντόνως νάτους φθάσῃ ἄλλ' ὁ φυτολόγος δὲν ἐσπευδε καὶ τόσον νὰ ὑπακούσῃ.

Καθ' ἑδόν, ὁ κ. Μιγκέλ ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ φονεύσῃ, — διὰ πρώτην φοράν, — ἕνα πτόηκον ἐκ τοῦ εἶδους τῶν καποουκίωνων.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριε Μιγκέλ, τὰ συγχαρητήριά μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ὅταν ὁ Γουαχίβος, ὁ συνοδεύσας τὸν κυνηγόν, ἐπέστρεψε φέρων τὸ σπᾶνιον θήραμα.

— Τὰ δέχομαι, κύριε Ἑλλῶν, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι τὸ δέμα τοῦ ζώου τούτου θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ Φυτογραφικὸν Μοῦσεῖόν μας, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: Ἐφονεύθη διὰ χεῖρος τοῦ κ. Μιγκέλ, μὲ λουστὴν τῆς Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας τοῦ Βολιβιᾶ.

«Ἐλα λοχία! πᾶμε καλλιτέρα!... ἐβεβαίωσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.» (Σελ. 151, στήλ. α'.)

— Καὶ ὅλ' εἶνε δίκαιον, προσέθεσεν ὁ κ. Φέλιπ.

— Τὸ κακόμοιρον ζῶν! εἶπεν ὁ Παῦλος, βλέπων τὸν πτόηκον κατακείμενον, μὲ τὴν καρδίαν διατρυπημένην ὑπὸ σφαίρας.

— Κακόμοιρον... ἀλλὰ περίφημον διὰ φάγωμα, καθὼς λέγουν... ἀπήντησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Περὶ αὐτοῦ ὅλ' κρινώμεν ἀπόψε, ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ατουρήν, εἶπεν ὁ κ. Βαρίνας.

— Μὰ δὲν ὅλ' εἶνε σχεδὸν ἀνθρωποπαγία, νὰ τρώγῃ κανεὶς πτόηκον; παρετή-

ρησεν ἀστεϊευόμενος ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— «ὦ, κύριε Ἑλλῶν!... ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, μεταξὺ πτόηκου καὶ ἀνθρώπου...

— Μπᾶ! ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε καὶ τόσον μεγάλη, ἀγαπητέ μου Παῦλε!... Ἀλήθεια, λοχία;

— Ἀλήθεια, γιατί καὶ οἱ δύο συνεννοοῦνται μὲ μορφοσμούς, ἀπεκρίθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης, — καὶ το ἀπεδείκνυε κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πτερωτὸν θήραμα δὲν ἔλειπε, — νῆσαι, ἀγριοπερίστερα, πτηνὰ

υδρόβια ἄφθονα, καὶ προπάντων π ἄ θ α ι, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὄρνιθες μὲ μακρὰς πτέρυγας. Ὅπως δὲ ἴσως, ἂν ἦτο εὐκόλως νὰ φανεύσουν τὰ πτηνὰ ταῦτα, δὲν ἦτο ἔμως εὐκόλως καὶ νὰ τα πάρουν, διότι θὰ ἐρριψοκινδύνευον εἰς τὴν δίνην τοῦ ρεύματος.

Εἶνε ἀληθῶς περίεργος αὐτὸς ὁ Ὁρενός, ὅταν τὰ ὕδατα τοῦ εἰσχωροῦν εἰς τὸ στενὸν τῆς Ἀτούρης, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ μακρότερον καὶ τὸ ἀπροσιτώτερον ὅλων. Ἀς φαντασθῇ κανεὶς τὸν φοβερὸν κρότον τῶν καταρρακτῶν, τοὺς ὁρμητικούς ἀφροὺς οἱ ὁποῖοι τοὺς στέφουν, τὸν πάταγον τῶν κορυμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰς ὄχθας καὶ συγκρούονται πρὸς τοὺς σκοπέλους, ἔνεκα τῆς ὀρμῆς τοῦ χειμάρρου. Πῶς τὰ πλοίαρνα θὰ κατάρθωναν νὰ περάσουν ἐδῶθεν, χωρὶς νὰ συντριφθοῦν, χωρὶς νὰ ποσυντεθοῦν; Τῷ ὄντι, οἱ ἐπιβάται τῆς Γ α λ λ ι ν ε τ τ α ς τῆς Μ ο ρ ί σ κ η ς καὶ τῆς Μ α ρ ι π ἄ ρ η ς δὲν θὰ ἡσύχαζον, ἂν δὲν ἐβλεπον τὰ πλοίαρνα εἰσερχόμενα εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀτούρης.

Ὁ μικρὸς ὄμιλος, τοῦ ὁποῖου ἡ πορεία δὲν διεκόπη ὑπ' οὐδενὸς ἀπεικταίου, ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ Ἀτούρη ἦτο ἀκόμη ὅπως τὴν εἶδε πρὸ πενταετίας ὁ γάλλος Σαρφάνζων. Ἐπὶ τῇ ὁκτώ καλῷ καὶ καμμιὰ τριανταρὰ Ἰνδοί, ἰδοὺ ὄλον τὸ χωρίον! Οἱ ταξιειδιῶται ἐξέλεξαν τὰ ὅπως οὖν καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ ἀγυρόσπιτα, διὰ νὰ καταλίσουν, εἰς ἓν ὁ κ. Μιγκέλ μὲ τοὺς συναδέλφους του, εἰς ἄλλο ὁ λοχίας Μαρσιάλης μὲ τὸν Παῦλον, καὶ εἰς τρίτον ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶν μὲ τὸν Γερμανὸν Πατέρν. Ἀλλ' ἐὰν τὸ χωρίον δὲν προσέφερε καμμίαν ἄνεσιν, ὅμως ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ ἐνθυμηθοῦν μὲ πόθον τὰ ὑπόστεγα τῶν πλοιαρίων. Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἓνα κουνούπι! Διατὶ τάνυπόφορα αὐτὰ ἔντομα τὸ ἀπέφευγον; Κανεὶς δὲν ἤξευρεν, οὔτε ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἡμπερὸς νὰ δώσῃ καμμίαν ἐξηγήσιν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν εὗρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πλώσῃ τὴν προστατευτικὴν κ ο υ ν ο υ π ι ε ρ α ν.

Ἀλλ' ἂν ἔλειπον οἱ κύνες, ὑπῆρχον ἐν ἀφθονίᾳ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα ἔντομα, τὰ ν ἱ γ κ ο υ α, εἰδὸς τσιμπούριον ἢ δερματοδύτον, ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ ὑποφέρουν οἱ Ἰνδοί. Τῷ ὄντι, οἱ ἰθαγενεῖς περιπατοῦν γυμνόποδες. Ἐπομένως τὸ δῆγμα τῶν ἐντόμων τούτων εἶνε ὀδυνηρότατον. Εἰσδύοντα εἰς τὸ δέριμα, πρέπει νὰ ἐξαχθοῦν διὰ βελόνης, ἢ δὲ ἐγγεῖρησις καὶ δύσκολος εἶνε αἱ ὀδυνηρά.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἐσπέρας, — τὸ ὁποῖον παρετέθη κοινὸν ὑπὸ τὰ δένδρα, — ὡς κύριον φαγητὸν ἐχρησίμευσεν ὁ πύθνηκος καπου-

τσῖνος, ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Μιγκέλ.

— Λοιπὸν ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ, δὲν εἶνε ψητὸν πρῶτης τάξεως;

— Δαμπρὸν αὐτὸ τὸ τετράχειρον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ, καὶ θὰ ἤξιζε τὴν τιμὴν νὰ παρατεθῇ καὶ εἰς εὐρωπαϊκὸν τραπέζιν.

— Συμφωνῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶν, καὶ πρέπει νὰ στεῖλωμεν μερικὰς δωδεκάδας εἰς τὰ παρισινὰ ἐστιατόρια.

— Καὶ διατὶ τάχα νὰ μὴν ἐκτιμᾶται τὸ κρέας αὐτῶν τῶν ζώων, ὅσον τὸ βωδινὸν καὶ τὸ πρόβειον, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἀφ' οὗ τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ χόρτα ἀρωματικώτατα;

— Μόνον ποῦ δὲν σκοτώνονται εὐκολὰ! ὑπέλαθεν ὁ κ. Βαρνίας.

— Ὅχι δ' ἀπῆντησεν ὁ κ. Μιγκέλ, τώρα ποῦ ἐκάμαμεν τὴν ἀρχὴν κ' ἐσκοτώσαμεν ἓνα. . .

— Ὅτι σκοτώσωμεν καὶ ἄλλο, κύριε Μιγκέλ, εἶπεν ὁ Ἐλλῶν. Ἀφ' οὗ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ μείνωμεν εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον μερικὰς ἡμέρας, ἄς κυνηγήσωμεν πύθνηκος. Ὅθι λῶδετε μέρος καὶ σῆς, ἀγαπητέ μου Παῦλε;

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σας συνοδεύσω, ἀπῆντησεν τὸ παιδίον. Ἀλλ' ὡς τὸ θεῖός μου δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπεν. . . ἂν δὲν ἤρχετο τοῦλάχιστον καὶ αὐτός. . .

— Ὅχι, βέβαια, δὲν το ἐπιτρέπω, ἐδήλωσεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, εὐτυχέστατος διότι ὁ ἀνέψιός του τὸν διηκίδυνε νὰ πορρίψῃ τὴν πρότασιν τοῦ συμπολίτου των.

(Ἐπειτα συνέχισεν.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Α'.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ εἰς τὸ Παρίσι! . . . Μ' ἐστειλεν ἡ κυρία Διάπλασις μὲ τὸ . . . ἀερόστατον, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν καὶ νὰ σας τὴν περιγράψω.

Ἡ Ἐκθεσις αὕτῃ ἤνοιξε πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων εἰς τὸ Παλατάκι (Π τ ι - Π α λ α ί) τῶν Ἑλυσίων Πεδίων, — σὺν νὰ λέμε, εἰς τὸ Ζάππειον τοῦ Παρισιῶ, — καὶ φέρει τὸν τίτλον: «Τὸ παιδίον διὰ μέσου τῶν Αἰώνων.»

Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Ἐκθεσις αὕτῃ, ἢ πρωτότυπος καὶ περιεργωτάτῃ, ἐνδιαφέρει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ ἐπειδὴ πᾶν ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐνδιαφέρει καὶ τὴν Διάπλασιν, ἡ κυρία μου ἀπεφάσισε ἅ με στεῖλῃ, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐξοδεύσω ὅσῳ τὸ δυνάτῃ ὀλιγώτερα χρήματα καὶ νὰ μὴν μεταχειρισθῶ εἰς τὰς περιγραφὰς μου οὔτε ἐν λογοπαίγνιον.

Ἐδέχθην, ἤλθα, εἶδα καὶ γράφω.

Φυσικά, τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ ἐπεσκέφθην, ἦτο τὸ τμήμα τοῦ Μεγάρου, ὅπου οἱ Γάλλοι ἐκδίδει ἔχουν ἐκθέσιν τὰ βιβλία. τὰ προωρισμένα διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Τί πλῆθος! . . . τί πλοῦτος! . . . Τὰ χάνει κανεὶς, βλέπων τὰς χιλιάδας ἐκείνας τῶν ὥραίων, εἰκονογραφημένων καὶ χρυσοδέτων βιβλίων. . . Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον ἡ Διάπλασις τοῦ μὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐκδίδῃ κανὲν παιδικὸν βιβλίον. . . Ἀ, πόσον εἴμεθα ἀκόμη ὀπίσω! . . .

Εἰς τὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον κατέχει ὁ ἐκδότης κ. Δελαγράβ, — εἰς τὸν μεγαλητέρων τῆς Γαλλίας, — ἐλκύει τὴν προσοχὴν μου ἓνα παιδάκι μὲ βλιῦξαν κυανὴν, πολὺ γυαλιστερὴν, καὶ μὲ βαμβακερὸν σκούφον, φορεμένον στραβά, τὸ ὁποῖον κάθηται ἐμπρὸς εἰς ἓνα τραπέζιν, χονδροειδές, ἀπέναντι, ἓνα κοριτσάκι, μὲ ἀπλὰ φορέματα τῆς ἐποχῆς μας, κάθηται εἰς θρανίον ἄνετον, μὲ γραφεῖν τὸ ὁποῖον ἀνοίγει καὶ κατὰ βούλησιν. Τὰ δύο αὐτὰ παιδάκια, — ἃ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω νὰ σας εἶπω ὅτι εἶνε κοῦκλαι ἀπὸ κερί, — παριστάνουν τὸν μαθητὴν τοῦ παρελθόντος, καὶ τὸν μαθητὴν (ἢ τὴν μαθήτριαν) τῶν ἡμερῶν μας. Φαντάζομαι τὸν πρῶτον εἰς τὸ ἐλεεινὸν τὸν σχολεῖον, μέσα εἰς κανένα ἀ γ ο ῦ ρ ι, ὅπου παγώνει τὸν χειμῶνα καὶ ψήνεται τὸ καλοκαίρι, χαράσσοντα χονδροειδῇ γράμματι ἐπάνω εἰς χαρτὶ πορῶδες μὲ μελάνην, πηκτὴν, ξηραμένην εἰς τὸ βάθος τοῦ μελανοδυσίου, ἔχοντα ὅς μόνον βιβλίον, παλαιὸν ἐφορμένον ἀλφαριθμητικόν, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ἤδη εἰς δύο ἢ τρεῖς γενεάς παιδίων, καὶ τοῦ ὁποῖου μὲ μεγάλον κόπον κατορθώνει νὰ ἐξιγίανσιν τὸ μυστήριον, διότι εἰς μόνος διδάσκαλος ὑπάρχει δι' ὅλην τὴν τάξιν ἐκ πηλαρίθμων μαθητῶν, — διδάσκαλος αὐστηρὸς, ἄγριος, μὲ τὸ ραβδί πάντα εἰς τὸ χεῖρ. . . Καὶ βλέπω τὸν ἄλλον, τὸν σημερινὸν μαθητὴν, καθήμενον ἀνέτως εἰς ὥρατον διδασκῆριον, εὐάερον τὸ καλοκαίρι, ζεστὸν τὸν χειμῶνα, μὲ γλυκὺν διδάσκαλον, μὲ τερπνὰ βιβλία, γέματα εἰκόνων, μὲ τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως, — καὶ συλλογίζομαι ὅτι τὰ παιδιὰ σήμερον εἶνε πολὺ εὐτυχῆ, ὅτι ἔχουν ὅλα τὰ μέσα, ὅλας τὰς ἐκολίας νὰ διδάσκωνται τερπόμενα, καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ ἀνέητος ἢ πολὺ ὀκνηρὸς διὰ νὰ μὴ μάθῃ γράμματα.

Αὐτὰ συλλογίζομενος, ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου καὶ διασχίζω τὰς αἰθούσας, ὅπου εἶνε ἐκτεθειμένα διάφορα ἔργα παιδίων: τετραράκια, χειροτεχνήματα, ἀπὸ χαρτάκια, ἀπὸ σπέρτα, ἀπὸ ἀχυράκια, ἀπὸ καρύδια, — ὅλα ἔργα τῶν μικροσκοπικῶν μαθητῶν τοῦ Νηπιαγωγείου, —

καὶ ἔπειτα ἄλλα ἐργάσματα τελειότερα, σοβαρώτερα, μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μεγαλητέρων. Ὡς βέβαια, αὐτοὶ ποῦ τα ἔκαμαν, δὲν εἶνε οὔτε οἱ ἀνέητοι οὔτε οἱ ὀκνηροί, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ἐλεγα ἀνωτέρω. . .

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη ἀκόμη αἰθουσα, μὲ τὰ μικρὰ ἐπιπλά, τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν παιδίων, τὰ τὸσον κομψῶς καὶ λεπτῶς ἐπεξεργασμένα, ἐλκύει ἐπίσης τὴν προσοχὴν μου. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπιπλά εἶνε ἱστορικά. Ἰδοὺ ἐν πρώτοις τὸ λίκνον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, τοῦ αὐτοχρῶς υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος (ὅπως τὸ εἶδατε καὶ εἰς μίαν εἰκόνα, ὅσοι ἀνεγνώσατε τὸν «Ἀκόλουθον») ἰδοὺ καὶ τὸ λίκνον τοῦ δονουκῆ τῆς Βορδигаλλης, καὶ τὸ λίκνον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Πρίγκιπος. Δυστυχῆ παιδιὰ, γεννηθέντα καὶ τὰ τρία εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἀποθάνοντα καὶ τὰ τρία ἐν ἐξορίᾳ, τὸ πρῶτον μάλιστα καὶ τὸ τρίτον, — οἱ δύο ἐξάδελφοι, — εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ μίαν ἀνηρηχαιωμένην ἄλλ' ὥραϊαν πάντοτε ἔκφρασιν. . .

Νὰ καὶ μία πολυθρόνα, ἡ ὁποία φέρει τὴν ἐπιγραφὴν: Π ο λ υ θ ρ ὶ ο ν α τ ὼ ν β α σ ι λ ο π α ἰ δ ὼ ν τ ῆ ς Γ α λ λ ι α ς, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθοντο τὸσαι μικραὶ πριγκίπισσαι μὲ τὰ παραξένα ἐνδύματα τῆς ἐποχῆς των. Ἐπειτα, μετὰ τὴν πλῆθος διαφόρων παιγνιδίων, βλέπω τὰ κωνίδια (quilles), τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζεν ὁ αὐτοχρῶς Λουδοβίκος ΙΣ', ὁ καταρτομηθεὶς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, διὰ τὸν ἀκόμη αὐτοχρῶτερον υἱόν του, τὸν μικρὸν Λουδοβίκον ΙΖ'. Ἐπειτα, — ἀνάμνησις ἀκόμη ὀλιγοτέρας, — τὰ παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειψε τὸ δυστυχὲς βασιλεῖς ποῦλον εἰς τὸ Τέμπλον, ἔπειτα τὰ φορέματα ποῦ ἐφοροῦσεν εἰς τὴν φυλακὴν. . .

Ἀλλ' εἶνε καιρὸς νὰ ποδιώξω τὰς λυπηρὰς αὐτὰς ἱστορικὰς ἀναμνήσεις, καὶ νὰ προχωρήσω. Παρακάτω, καθὼς θὰ ἰδῇτε, τὸ θέαμα εἶνε πολὺ-πολὺ φαιδρότερον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΩΡΑΙΑ ΕΚΛΟΓΗ

Ὁ Αὐρηλιανὸς Σῶλλ, ὁ διάσημος γάλλος εὐθυμογράφος, ἔλαβε κάποτε μίαν ἑβριστικὴν ἐπιστολήν, πλήρη ἀνορθογραφισμῶν.

Καὶ ἀπῆντησεν ὡς ἐξῆς:

«Κύριε, ἔλαβα τὴν πρόκλησίν σας. Ἐγὼ εἶμαι ὁ προσβεβλημένος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀπλων. Λοιπὸν, ἐκλέγω τὴν ὀ ρ ο γ ρ α φ ί α ν. Πάει! εἰσθε τελειωμένοι ἄνθρωποι!»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μᾶθημα τῆς Τεχνολογίας:

Ἡ Διδασκάλισσα: — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ἡ ἱστορία;

Ἡ Πηγὴ Χαρῶς: — Ὅνομα οὐσιαστικόν, συγκεκριμένον, προσχηρικόν. . .

Ἡ Διδασκάλισσα: — Μὰ τί λές, μικρά μου; Συγκεκριμένον εἶνε ἡ ἱστορία; Δεῖξέ μου καμμία νὰ ἰδῶ κι' ἐγώ.

Ἡ Πηγὴ Χαρῶς (ἐξάγουσα θριαμβευτικῶς τὴν Ἑλληνικὴν τῆς): — Ἰδοὺ, Κυρία!

Ἐπὶ αὐτῇ ὁ κ. τῆς Σιμωνῆς Κόρης.

Ἡ μητέρα: — Ἀχ, Φίλκα μου! ἤλθεν ἡ ὄρνιθα καὶ σοὺ ἔρριψε κάτω μιὰ γλάστρα καὶ σοὺ τὴν ἔσπασε. . .

Ἡ Φίλκα: — Δόσπε μου μιὰ βέργα, νὰ τὴν κλῶ νὰ σέρῃ τὰ πισινὰ τῆς πόδια!

Ἐπὶ αὐτῇ ὁ κ. τῆς Μαρκῆς Εἰκόνης.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΤΙ ἔχω νὰ σας εἶπω σήμερον διὰ τὰς Βραχείας Ἐπιστολάς. Πραγματικῶς, εἶνε ὥρα νὰ ἐπινοήσῃς. . . Μὲ δέκα λεπτά μόνον γράφει κανεὶς ἐκεῖνο ποῦ θέλει, — τὰ διπλὰ ἀφ' ὅσα θὰ ἔγραψεν εἰς τὴν Δελτίον, — καὶ τὸ στέλλει κλειστόν, ὥστε νὰ εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ το διαβάσῃ μόνον ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὸ λάβῃ. Πλανῶνται ὅμως ὅσοι νομίζουν, ὅτι αἱ Βραχεῖαι ἐπενοήθησαν διὰ νὰ καταστρίψουν. . . τὰ μάτια τῆς Διαπλάσεως! Μοῦ φαίνεται, ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν πρέπει νὰ μεταγυρίζονται Βραχεῖας Ἐπιστολάς. Παρὰ μόνον ὅταν ἔχουν νὰ γράψουν ὀλίγα. Εἶνε ὅμως κάμποσος καιρὸς τώρα, ποῦ λαμβάνω πολλὰς Βραχεῖας Ἐπιστολάς τὸσον φιλογραμμένας, ποῦ τὸ περιεχόμενόν των ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο τοῦλάχιστον συνήθεις ἐπιστολάς! Εἰς ἐμὲ, ὅτι οἱ ἐπιστολογράφοι αὐτοὶ οἰκονομοῦν κάθε φορὰν μίαν δεκάραν. Ναι, ἀλλὰ τὰ μάτια μου τί γίνονται. . . Δι' αὐτὸ παρακαλῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ λείψῃ ἡ φιλογραφία, καὶ δὴλῶ ὅτι θὰ ρίπτω εἰς τὸ καλὸν κάθε Βραχεῖαν Ἐπιστολήν, ποῦ διὰ νὰ τὴν διαβάσω θὰ χρειάζωμαι ρακόν.

Οἱ Ὁραῖοι Πρίγκιπες μοῦ στέλλουν σήμερον λεπτομερῆ Στατιστικὴν τῶν Βραβερίων τοῦ 1900. Κατ' αὐτήν, ἐβραβεύθησαν ἐν ὅλῳ 137, ἐξ ὧν 89 ἀγρία καὶ 48 κορίτσια. Ἐλαβὼν δὲ πρῶτον Βραβεῖον 13 μὲν ἀγρία, 8 δὲ κορίτσια. Ὅθεν διὰ μυριστηφί φορὰν — ἐπὶ ἐγὼ, — ἐνίκησαν καὶ πάλιν τὰ θήματα ἀγρία. Εὐγὲ τους. Ἐπαῖδ' ὁ ἐνδιαφέρει καὶ τὴν ὑπόμνησιν τῶν Ὁραίων Πρίγκιπων, προσθέτω ὅμως ὅτι ἢ ἐν ἡμέρῳ ἢ ἐν Στατιστικῇ των εἶνε καθ' ὅλα ἀκριβής, πρῶτον διότι δὲν ἔλαβαν καιρὸν νὰ τὴν ἐξελέγξω, δευτέρον ὅτι τὸ γένος τῶν ψευδωνύμων κάποτε ἀπατᾷ.

Σεμνὴ Κόρη [ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ὥρασιότας ἐπιστολάς σου. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν οἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Ὅσον διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ φυλλαδίου 15, καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ ζωγράφος ἔκαμε λάθος καὶ ἀντὶ τῆς Ἑλλάδος, παρῆσθεν τὴν Ρόδον νὰ ρίπτῃ τὸ σχοινί. Διήβεια, θέλεις νὰ μου χαρίσῃς ἓνα καναρινάκι; Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν το δέχομαι! Φθάνει νὰ μὴν το στείλῃς καὶ μὴ σε μέλῃ διὰ τὴν Πίσσαν, διότι θὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Μαργαριτοφόρος, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν ἔλαβα καὶ τὸ βαζάκι μὲ τὴν χιτῶνιν μαστίχαν καὶ δὲν ἔχω λόγους, ἀγαπητὴ μου, νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸ λαμπρὸν σου δῶρον.

Ἀσκαμοί, Πληροφορία: ὁ Ἡγερόπουλος Ἐρμὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Βάδερ Πάουελ. — ἡ Κοπηλάτις Κῦθου συγγράφει τὴν Νουσταλροδοῦν Ἑλληνίδα διὰ τὴν ἀξέπαινον πρᾶξιν τῆς, καὶ εἶθε ἡ εὐχαρίστησις τοῦ πτωχοῦ παιδίου νὰ εἶνε πρὸς εὐτυχίαν τῆς. — ἡ Αἰδρα τῆς Κερκίρας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ποιμενί-

δα τοῦ Πηλίου, Λιγυραῖαν Ἀθηνῶν καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου. — οἱ Εὐέλτιδες πληροφοροῦν ὅλους ὅτι εἰς κανένα δὲν λέγουν τὰ ἀρχικά των. — ἡ Ἀντοῖνιττικὴ Βραδέα ἀσπάζεται τὴν Ἡλέκτραν Ἀναγνωστοπούλου καὶ ζητεῖ τὸ ψευδὸν-ὄνομα τῆς, διὰ νὰ νανταλλάξουν. Μ. Μυστικὴ — οἱ Δικηγοροὶ τῆς Νεολαίας ἐρωτοῦν τὸν Ἑθρικὸν Ἰμρον πῶς πηγαίνει ἡ φωτογραφικὴ μηχανή; κλῶναι θάξματα; — ὁ Πατριὸς Βαρκαρὸς εὐχαρίστω; θὰ παραχωρῇ τὴν βίβλαν του εἰς τὸν Στέφανον Δάφνης νὰ πηγαίνῃ περὶπατον, ἀρκεῖ νὰ τον εἰδοποιῇ διὰ νὰ τὴν ἔχῃ ἐτοιμὴν. — τὸ Κρητικὸν Κάσταρον πληροφορεῖ τὴν Ναυτοπούλου τῆς Ἀνδρον ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Α. Α. ἀσπάζεται δὲ τὸν Λιδωτην-Σουλῶν τὴν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα του. — ἡ Οὐρανία Νικηφόρος ἀσπάζεται τὴν Ἑλινικήν Ἀναγνώστον καὶ ζητεῖ τὸ ψευδωνύμὸν τῆς. — ἡ Μαγική Εἰκὼν ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ ψευδωνύμου τοῦ Λιγυροφύρου Μιχαηλίδου. — τὸ Ψευτικὸν Τριανταφυλλοῦ κατενθουσιάζηται μὲ τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς Ἀηδόνας τῆς Ἐρήμου καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν. — ἡ Αἰδρα τῆς Κερκίρας ὑπερευχαρίσται τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα διὰ τὴν καλωσύνην, ποῦ εἶχε νὰ τὴν στείλῃ τὸ ἄσμα ποῦ ἐξήτησεν. — ἡ Περθεσσα Καρδία ἀσπάζεται ὅλας τὰς Καρδίας. — ἡ Κακασία πληροφορεῖ τοὺς φίλους: μου εἶπε ἡ καλὴ ψευδωνύμου. — ἡ Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρες πληροφορεῖ τὴν Κωπηλάτιδα Κῦθου ὅτι το καλοκαίρι θὰ μεταβῇ εἰς Κρήν καὶ θὰ ἐφροντίσῃ νὰ γνωρισθῇ. — ὁ Ἰσημεριεὺς τοῦ Κόσμου χαίρει τὴν Μαργαριτοφόρον καὶ τὸν Ἀσπροστοματῆν. — ἡ Ἀντιγόνη πληροφορεῖ τὸ Ἀνθοφόρον Κανιστρον, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν εἶναι μὲν νὰ τὴν φανερώσῃ τὰρχικὰ του. — ὁ Ἐξοριστὸς Ναπολέον πληροφορεῖ τὴν Νεραΐδαν τὴν Σπετσῶν ὅτι τὴν ἐγνώρισε διὰ τοῦ Α. Ο. παρὰ τοῦ ὁποῖου δύναται νὰ μάθῃ καὶ τὸ ὄνομα του. Ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικά τοῦ Ἀραγιάν. — ἡ Σαοθὴ Βοδῖτιδα καὶ πληροφορεῖ τὸν Νυκτοκόρακα διὰ τὰρχικὰ τῆς εἶνε Ε. Α. Φ. — ἡ Παριστέρα πληροφορεῖ τὴν Ἀνθοδοῦν Νεότητα, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰσφορῇ νὰ τὴν φανερώσῃ καὶ διόλκῃ τὸν ὄνομα τῆς, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τῆς το εἶπῃ καὶ ἐκεῖνη. — ὁ Πατριὸς Βαρκαρὸς πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδωνύμιον. — ὁ Πατριὸς Παρὸν ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Προχυματίας τῆς Σιμωνῆς. — οἱ Ὁραῖοι Πρίγκιπες συλλογίζονται τὸν Ἀγρελον τῆς Ἀράπης διὰ τὸ δυστύχημά του. — ἐπίσης καὶ ὁ Ἀσπροστοματῆς. — ἡ Εὐθυσος Κόρη ἀσπάζεται τὴν Πένθημον Κυπαρίσσαν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν τὴν ἐνθυμῇται. — ἡ Ἀνδρὰ Λαμψὶς χαίρει τὸν Ἐρμῆτην, καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ του. ἐρωτᾷ δὲ τὴν Λιακὴν Μαργαρίταν διατὶ ἀργεῖ νὰ παντῆσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν τῆς. — δι' ἄλλας σήμερον δὲν ὑπάρχει χώρος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλλάξουν: ἡ Πικραμένη Καρδοῦλα μὲ τὴν Ποιμενίδα τῆς Δίφνης, Ἀρχακὶ τοῦ Πιτατερῆ, Ναυτοπούλου τῆς Ἀνδρον, Κυματίζουσα θάλασσαν καὶ Ἑλινικήν Φυγὴν, (μὲ τὰ ὀνόματα των). — τὸ Χρυσὸν Παράκι μὲ τὴν Ναυ

τῆς Λευκάδος καὶ Ἐξυπνο Γατάκι· ὁ Χιώτης-Σουλῶτης μετὰ τὸν Νέον Ναύτην, Ἀγροδίτην τῶν Μεδίκων, Χιακὸν Ὀρίοντα καὶ Ναρβαζάρην (μετὰ τὸ ὄρακά των)· ὁ Λέων τῆς θαλάσσης μετὰ τὸ Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Λεοπάδαιον καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου· ἡ Καλλιτεχνικὴ Γραφίς μετὰ τὴν Ποιμενίδα τῆς Δίφνης, Γλυκόμελλον Σελήνην καὶ Πληγυρᾶν Σελήνην· ὁ Ἀήτητος Ἦρωσ μετὰ τὴν Εὐτυχὴ Θνητήν, Νουσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Τί με μέλει καὶ Πηνδὸν τῆς Ἐρήμου· ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου μετὰ τὴν Διαφυσθεΐσαν Ἑλπίδα, Εὐέλπιδας, Προεργίλῃ Ἀνάμνησιν καὶ Ἐρημῇ· ὁ Ἑλικὼν μετὰ τὴν Βίγλιν, Κεντρί, Διθέρα καὶ Ταπεινὸν Ἰορ· τὸ Ἄρθος τῆς Περσίδου μετὰ τὸ Μαρταρίν τῆς Χίου καὶ Μαργαριτοφόρον· τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν Γαρδέλιαν τῆς Μαγνησίας, Ἀμαρυλλίδα καὶ Ἑλέφαντα Γολιάθ· τὸ Ἐρινδὸν Ἀρωμα μετὰ τὸν Πληγωμένον Ἀετόν, Ἀμαρυλλίδα, Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, Ἐξόριστον Ναπολέοντα καὶ Πατριδὸν Βαρκαρόν· ἡ Περσὶς Καρδία μετὰ τὸν Χρυσόφρον Πακτωλόν, Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Ἀργυρᾶν Συρίκην, Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι καὶ Ἀγγέλιον τῆς Ἀγάπης· τὸ Ἀρράκι τοῦ Γαλατεῖ μετὰ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου (μετὰ τὸν ἄνθρωπό της)· Χιακὸν Μαργαρίταν, Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν καὶ Μέλλουσαν Καλόγηρον· ἡ Λευκοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν μετὰ τὴν Ἀριάδην τῆς Κρήτης (καὶ εἰς δυατὸν μετὰ τὸ ὄνομά της)· ἡ Ἀνυπόμορη Καρδία μετὰ τὴν Μικρὰν Κατεργάραν, Ψαρόμυλλον καὶ Ἀρχάγγελον Γαβριήλ· ἡ Ξανθὴ Βοώπις μετὰ τὸν Ἥλιον τῆς Ἀγῆς, Πένθιμον Κυπάριστον, Καταρομάλλον, Ἄρθος τοῦ Μαΐου καὶ Πηνδὸν τῆς Ἐρήμου· ὁ Πατριδὸς Βαρκαρὸς μετὰ τὴν Κοσσαρομάλλον, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν καὶ Μελαγχροσίνην τῆς Ἀνδρου· ἡ Ἐπιμεράδα μετὰ τὴν Ἀύραν τῆς Κερκύρας, Μελωδικὴν Φωγὴν, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου καὶ Ἰαπότην τοῦ Κόρακος· ἡ Ἐθνομὸς Κόρη μετὰ τὴν Χιονοσκεπὴ Δίφνην, Ἀύραν τῆς Κερκύρας, Περσὶς Καρδίαν, Μαραμένον Φύλλον καὶ Ἀνθοφόρον Κάνιστρον.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι· στέλλει ἡ Διάπλasis πρὸς τοὺς φίλους της· Ἀλλοτρίοις ἂν πολὺ μετὰ διεσκίδασεν ἡ ἐπιστολή σου μετὰ τὰ τόσα «λέει» καὶ μετὰ τὴν ἀκροστιχίδα· φαίνεται ὅτι θὰ σου ἀρίστη πολὺ τὸ τραγουδάκι· «Κεῖ πού πῃς λέει, — στὸ χωριὸ λέει, — μὴ κτυπᾷς, λέει, — κάθε πόρτα, λέει—γιατί εἶνε, λέει, — καὶ καλὸι, λέει, — καὶ κακοί·» Ταχύτερον Βελος ἰσοῦ ἔστειλα καὶ τὰ δύο φυλλάδια ποὺ δὲν ἔλαβες· περιέχον τὰ λαμβάνεις μαζεμένα, ἀπ' οὗ στέλλωνται τακτικὰ καὶ χωριστὰ· Ἀνυπόμορη Νύμφη τῶν Δασῶν (καμμία ἀδιακρισία· μόνον πού μου ἔγραψες ὀλίγα, ὅτι ἀπὸ τὸτον καὶ·) Πλησφαῖ Σελήνην (ἀναμνήν·) Ἐξόριστον Ἀρματωλόν, Πτερόποδα Ἐρημῇ (ἔστειλα χαίρω πού θὰ μου γράφης συχνά) Ἀνυπόμορη Καρδίαν (νὰ σου ζήσουν τάνεψάκια· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού μου τα ἐγνώρισες· καὶ ἡ Πίσσα μου χαίρετ' αὐτὰ γατάκια σου) Γρονιάραν ἰσοῦ εὐχομαι ἀπὸ καρδίας πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Γαλλικῆς· δὲν ἔχω ὅμως καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς·) Φλοῦθον τοῦ Εὐδείνου (ποῦ με συνεκίνησεν ἡ περιγραφή τῆς τελετῆς) Ἐξόριστον Ναπολέοντα, Ξανθὴν Βοώπιδα, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (εὐχαρίστησέ με ὅτι τὸ ἴδω καὶ θὰ σου εἴπω τὴν γνώμην μου)· Διαφυσθερὴ Ναύαρχον (μετὰ μεγάλῃς χαρῆς σ' ἐπαναβλέπω ἐπὶ τὸ νὰ μου γράφης συχνά, τώρα πού δόξα τῷ Θεῷ ἔγινες καλὰ)· Θεόδωρον Σιφιλιόν (ἔστειλα) Νεάνιδα τῆς θαλάσσης (τὸ εἶδες; αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμον πού σου ἐξέλεξ'·) Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρου (εὐχαρίστησέ πάρα πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάσμα)· Παριστρίαν

(ἐλήφθη καὶ ἐστάλη) Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ· (Ἀσκήσεις μόνον ὅταν προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμὸς· ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃς· ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγὸς) Πανταγοῦ Παρόντα (μου ἀρίστη πολὺ αἱ ἐντυπώσεις σου, καὶ ὁσάκις γράφης νὰ μου στείλλῃς) Ἀστροποταμίτην (τὸν ὅποιον ἐπαναβλέπω μετὰ χαρῆς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας)· Θωρακίτην (βέβαια· ἐκεῖνα τὰ φύλλα εἶχον τυπωθῇ ἀργότερα, ἐξ αἰτίας τῆς φασαρίας, καὶ δὲν ἐπὶ ὀφθαλμοῦ τὴν συνήθη ἡμέραν τοῦ ταχυδρομείου λοιπὸν εἰς τὰς παύσεις, θὰ μου γράφῃς περισσότερα)· Ἐπιμεράδα (μὴν ἀμφισβόλησ' οἱ ὅλοι σ' ἐνθυμοῦνται καλλίστα· πῶς πηγαινέμεν τὸ ποδὶλατο; διὰ τὸ φύλλον, νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ταχυδρόμον νὰ σοῦ το φέρῃ σπῆτι, ὅπως λέγει καὶ ἡ διεύθυνσις)· Εὐθυμίου Κόρη (μπᾶ! πῶς εἰμπορὸς νὰ εἴπω εἰς κανένα τὸν ὄνομά σου;) Ἰωάννην Α. Παπαγιάννην (διὰ ψευδώνυμον ὁ φίλος Δ. Γ. πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος· καὶ μόνον ἐν ψευδώνυμον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ) Λευκὴν Δὲ Μιρῶν (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ ἔρωτες, δὲν εἶνε) Ἀμυρᾶν Λαμψίν, Κόκκινον Καπελάκι (ἂ, ἔτσι λοιπόν; ἂς εἶνε· τώρα πού το ἀνεβίωσες, νὰ το φορῇς πάντοτε... διὰ νὰ σε γνωρίζω) Μέλλουσαν Καλόγηρον (εἰπερὶ πᾶν ὅταν ἔχω ἀπαιτήσεις νὰ ἐπιδραματοποιεῖτο! μὰ τί σημαίνει ἐκεῖνη ἡ Πληροφορία; δὲν τὴν ἐνόησα) Ἀήτητον Ἦρωσ (ἔστειλα) Παναγιώτην Α. Ἀποστολίδου (ναί· ὑπάρχει καὶ τιμᾶται ὁρ. 3, 50). νὰ μου φλῆσῃς τὰ ἀδελφάκια καὶ νὰ μου γράφῃς) Τέμενος τῶν Μουσῶν (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) Ἀργοναυτὴν (ἔστειλα) Ἀνδριώτικον Σῆκο (ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ εἶσαι μικρὸς, νὰ μου γράφῃς συχνά διὰ τὰ συνεθίσας) Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου (: :) Ἀργυρᾶν Πανσέληνον (εὐχαρίστησέ με· αὐτὸ πού μου γράφεις, θὰ φροντίσω) Χρυσὸν Παράκι κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην Μαΐου, ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἰουνίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Πηγαίῳ μας εἰς φρακίλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

200. Αἰετίγραφο.

Συνεκρούσθησαν ποτὲ
Συνδεδεσμός κι' ἀντιωμῖα,
Κι' ἀπ' τὴν σύγρουσιν, καλὲ
Νῆ! κυνῶνται καὶ τὰ πλοῖα.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κόκκινης Ἐξοχῆς

201. Στοιχειόγραφος.

Δίνο, σφίγγω, τραβῶ ἡ βαστάζω
Τὰ κεφάλια μου ἀν κόψης, εὐδὺς
Κίτε θάυμα θὰ γίνῃ μέγας·
Θαύρη, λῦτα, αὐτὸ πού ζητεῖς.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Γραμμῆς Α. Λακωνικῶν

202. Ἀναγραμματισμός.

Ἀριθμητικὸν λαμβάνω καὶ τὸ ἀναγραμματίζω,
Καὶ τὸ φαγητὸν τοῦ Πάσχα περιεύθης σου σχη-

ματίζω.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀντιφῆς.

203. Ρόμβος.

	Σ				
	Ρ	★	★		
	★	★	★	★	
Σ	★	★	★	★	★
	★	★	★	★	
		★	★		

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἰσοδοῦ Σούλι.

204. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Εἰς τὸ μῆθημα τῆς Ἱστορίας·
Ὁ Διδάσκαλος· Πότε... ὁ περὶ φημος...
... τῶν Θεοδίων... ; (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως)
Ὁ Μαθητής· Τῷ 363 π. Χ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σπάρτης

205. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Δ
Η Σ Ο Ι Ο
Ι Σ Ε Μ Π
Ε Ι Ε Ε Ν Ν Ε
Η Λ Ε Θ Ε
Ο Σ Υ Ι Ε
Φ

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πικραμίνης Καρδούλας.

206. Κρυπτογραφικόν.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	=	Ἀρχαῖοτατος Βασιλεὺς.
2	3	4	6	2	7	5	=	Κάτι ἐπιθυμητόν.		
3	5	7	9	=	Θηρίον.					
4	6	2	7	8	=	Μούσα.				
5	6	4	3	8	9	=	Πτηνόν.			
6	2	8	9	=	Θηρίον.					
7	8	5	9	9	7	9	5	=	Πόλις τῆς Τυρκίας.	
8	1	7	4	5	=	Συνομοταξία Πτηνῶν.				
9	7	5	2	6	=	Μεταλλόν.				

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Παπαδήμου

207. Ἐρωτήσεις.

Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὅλοι εὐχονται ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ;

Ἐστὶν ὑπὸ Ἀρροδίτης Κανελλίδου

208. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα κύριον γυναικὸς, τὰ δὲ δευτέρω ὄνομα κύριον ἀνδρός.

1. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2. Ἀρετὴ 3. Ἐργαλεῖον. 4. Πίνεται. 5. Ὄνομα Βασιλείας. 6. Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. 7. Ἀνθρωπος μὴ ἔχων σταθερὰν κατοικίαν. 8. Ψάλλεται.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου Ἀπολλωνίου

209. Ἑλλητισοσύμφωνον.

νησα - νησα

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταυτάλου

210. Γρῆφος.

ναί, ναί, ναί, ναί, ναί,
ναί, ναί, ναί, ναί, ναί. Ν σώσου Χ λῆ.
ναί, ναί, ναί, ναί, ναί,
ναί, ναί, ναί, ναί, ναί,
ναί, ναί, ναί, ναί, ναί,
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταξίου υἱοῦ Βιδίου

ΛΥΣΕΙΣ

τὸ 11· νῆα νησα· Ἀναστων τὸ γέλιον 13.

128. Ἡπειρος (ἡ, πῦρ, ὅς.) — 129. Σόρις — Ἀλφισσα. — 130. Ἀλφισσα — λαρός

131. ΚΑΚΙΑ	132. Δ Μ Α
Υ Δ Α	Ο Ε Ο
Τ Ι Τ Ο	Κ Ε Ρ
Ο Ο Ο	Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν
Σ Δ Ν Ι Σ	Κ Κ Μ
	Ο Ο Ο
	Σ Ν Σ

133. Ὁ κύων ἐλύσσα (ΦΩ. ΚΙΩΝ ΕΛΛΗ ΣΑΠΩ.) — 134. 1+2x3+4-5+6+7-8-9=4. — 135. ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ. (Σέμμα, Πόρος, κηφὴν Ζηροῦ, Ἀρμον, Ἀρχαί, Ἀδρασ, ὁ, κόσμος, Ἀστροαλ, πιαστογα, ὑπογραμμά· Ἐν· Σαρά ἀπαλοΣ.) — 136. Καὶρὸς παύει πράγματι. — 137. Ἡ ἀπερισκεψία τίκει πολὺ κακά.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λατὶ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας λατὶ 5 μόνον. Ἐκείνητος ἔλαβε 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ πληρωμαὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐναρμονισμένα καὶ νὰ ᾤκνουν εἰς τὸ λατρεῖον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ εὐχόμενου Σαββάτου, ἄλλως μὲν διὰ τὸ μετεπόμενον.]

Πληροφορὸν τοὺς ἐνδ' ἀφερομένους, ὅτι ἀνεχωρήσα ἐκ Καίρου, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θάνατος ὁμιλοῦμαι διὰ ῥωσικῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐλακοῦλῶ τὴν ἀνταλλαγὴν μέχρι 1 Αὐγούστου 1901. Ἡ νέα μου διεύθυνσις· Mr Woldemar Parasc'e'eva, pour Desrina Coufoundachi, Odessa (Russie). — Δέσποινα Κουφονάκη. (Α-30)